

ABDEST ALMANIN MÜKÂFÂTI*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn...Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn...

İ'lemû eyyühe'l-ihvân... İinne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِذَا بَقِيَ ثُلُثُ اللَّيْلِ، يَنْزِلُ اللَّهُ إِلَى سَمَاءِ الدُّنْيَا، فَيَقُولُ مَنْذًا الَّذِي يَدْعُونِي، أَسْتَجِيبُ لَهُ؛ مَنْذًا الَّذِي يَسْتَغْفِرُنِي، أَعْفِرُ لَهُ؛ مَنْذًا الَّذِي يَسْتَكْشِفُ الضُّرَّ، أَكْشِفُهُ؛ مَنْذًا الَّذِي يَسْتَرْزِقُنِي، أَرْزُقُهُ؛ حَتَّى يَنْفَجَرَ الْفَجْرُ

(ابن النجار عن أبي هريرة)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

RE. 38/1 (*İzâ bakiye sülüsü'l-leyli yenzilu'llàhu ilâ semâi'd- dünyâ, feyekülü: Men ze'llezî yed'unî estecîbü lehû; men ze'llezî yestağfirunî, ağfir lehû; men ze'llezî yekşifü'd-durra, ekşifhü; men ze'llezî yesterzikunî, erzukhü; hattâ yenfecire'l-fecru.*)

Sadaka rasûlü'llah, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Beraber bir salât u selâm okuyalım:

Allâhümme sallî alâââ... Seyyidinâââ... Muhammedinin- nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ... Âlihîî, ve sahibihîî, ve sellim... (3 defa)

Cenâb-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili Peygamberimizin şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

a. Gece Rahmet Kapıları Açılır

Ahmed ibn-i Hanbel, Heysemî ve İbnü'n-Neccâr Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

إِذَا بَقِيَ ثُلُثُ اللَّيْلِ، يَنْزِلُ اللَّهُ إِلَى سَمَاءِ
الدُّنْيَا، فَيَقُولُ مَنْذًا الَّذِي يَدْعُونِي،
أَسْتَجِيبُ لَهُ؛ مَنْذًا الَّذِي يَسْتَغْفِرُنِي،

¹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.521, no:10766; Heysemî, *Mecmaü'z- Zevâid*, c.X, s.236, no:17248; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.123, no:10310; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LI, s.124; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II. s.113, no:3399; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.444, no:1574.

أَغْفِرْ لَهُ؛ مَنْذَا الَّذِي يَسْتَكْشِفُ الضُّرَّ،
أَكْشِفْهُ؛ مَنْذَا الَّذِي يَسْتَرْزُقُنِي، أَرْزُقْهُ؛

حَتَّى يَنْفَجِرَ الْفَجْرُ

(ابن النجار عن أبي هريرة)

RE. 38/1 (*İzâ bakiye sülüsü'l-leyli yenzilu'llàhu ilâ semâi'd-dünyâ, feyekülü: Men ze'llezî yed'unî, estecîbü lehû; men ze'llezî yestağfirunî, ağfir lehû; men ze'llezî yekşifü'd-durra, ekşifhü; men ze'llezî yesterzikunî, erzukhü; hattâ yenfecire'l-fecru.*)

(*İzâ bakiye sülüsü'l-leyli yenzilu'llàhu ilâ semâi'd-dünyâ*) Gecenin üçte biri kaldığında Allah-u Teala en yakın semâya nüzûl eder, (*feyekülü*) şöyle buyurur:

(*Men ze'llezî yed'unî, estecîbü lehû*) “Yok mu bana dua eden ki, onun duasını kabul edeyim.”

Cenâb-ı Hak Celle ve Alâ gecenin yarısından sonra rahmet kapılarını açar, kulların duasına bakar. “Kullarım istesinler benden de, istediklerini onlara vereyim!” der. Ama bu gündüzün olursa başka da, gece yarısından sonra yapılırsa çok a'lâ olur.

Onun için gece ibadetlerine dikkat etmek lazım! Biz yatsı namazını kılıyoruz ama bu o değil. Yatsı namazımızı kılmakla farz olan borcumuzu ödemiş oluyoruz. Bu, borcun gayri nafile bir namaz, fazladan bir namaz.

(*Men ze'llezî yestağfirunî, ağfir lehû*) “Yok mu bana istiğfar eden, benden mağfiret dileyen ki, ben onu mağfiret edeyim.”

Hepimizde çok günah var, her an da günah işlemekten hâlî de olamıyoruz. Binâen aleyh istiğfar her zaman yaparız; namazdan evvel yaparız, namazdan sonra yaparız, başka zamanlarda da yaparız. Ama gece yarısından sonra yapılan istiğfarların fadâili ayrıdır. Onun için, “Yok mu istiğfar eden ki, onun günahlarını ben mağfiret edeyim?” buyuruyor.

(*Men ze'llezî yekşifü'd-durra, ekşifhü*) “Yok mu benden sıkıntısının giderilmesini isteyen ki, onu gidereyim.”

“Kimdir o ki sıkıntıya düşmüştür, zaruret içerisinde, derdi belası sıkıntısı vardır, bunlardan dolayı; ‘Yâ Rabbi, benim bu derdimi gider, bana sıhhat afiyet ver, zaruretimi de gider, dünyalık da ver.’ diye bir şeyler isterse, Allah-u Teâlâ onu da gayb hazinelerinden verir, merzuk eder.”

(*Men ze'llezî yesterzikunî, erzukhü*) “Yok mu benden rızık taleb eden ki, onu rızıklandırayım.”

(*Hattâ yenfecire'l-fecru*) “Bu sabah namazının vaktine kadar yani fecir doğuncaya kadar, sahur vakti bitinceye kadar bu böyle devam eder.

Onun için uyanık olmak müslümanlara gerektir ki bu vakitleri kaybetmesinler. Bu her gün her gece böyledir.

Cenâb-ı Peygamber SAS'ın nasihatlarından birisi de gece namazlarına devamdır. Gece namazlarına devamda çok fayda vardır. Hem dualar müstecab olur, hem de insanların gönülleri açılır, feraset sahibi olurlar.

Feraset hakkında buyurmuşlar ki:²

إِتَّقُوا فِرَاسَةَ الْمُؤْمِنِ، فَإِنَّهُ يَنْظُرُ بِنُورِ اللَّهِ

(بخ. فى تاريخه، ت. غريب، وابن السنن فى الطب، حل. عن أبى سعيد؛

طب. خط. والحكيم، وسمويه عن أبى أمامة؛ ابن جرير عن ابن عمر)

RE. 14/12 (*Ittekù firâsete'l-mü'mini feinnehû yenzuru bi- nûri'llâh*) “Mü'minin ferasetinden korkun; çünkü o, Allah'ın nuruyla bakar, gerçekleri çok güzel görür, iyiyi kötüyü anlar.”

² Tirmizî, *Sünen*, c.X, s.399, no:3052; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.312, no:3254; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.VII, s.354, no:1529; Ukaylî, *Duafâ*, c.VIII, s.95, no:1856; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.III, s.191, no:1234; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XIV, s.67, no:1537; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.V, s.351, no:1154; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.102, no:7497; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.III, s.183, no:2042; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.I, s.387, no:663; Beyhakî, *ez-Zühdü'l-Kebîr*, c.I, s.374, no:370; Hakîm-i Tirmizî, *Nevâdirü'l-Usûl*, c.III, s.86; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.IV, s.207; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.V, s.99, no:2500; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.118; Ebû Ümâme RA'dan.

Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.IV, s.94; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.88, no:30730; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.41, no:80; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.I, s.334, no:531.

Bu feraset, gece namazlarına devam edenlerde çok olur. Binâen aleyh, hiç olmazsa bir koyun sağacak kadar bir zaman da olsa geceleri kalkın! Gece yarısından sonra hiç olmazsa iki, dört, altı, sekiz... ne kadar kılabiliyorsanız bir namaz kılın. Nafile bir namaz... Halbuki bizlerde borç da çok, borçlarımızdan da kalkıp da böyle bu kadar bir namaz kılsak, o da efdal.

b. Allah-u Teâlâ'nın Yaşlılara İkramları

Ebû Yâlä ve Hatîb-i Bağdâdî Hz. Enes'ten rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

إِذَا بَلَغَ الْعَبْدُ أَرْبَعِينَ سَنَةً، أَمَّنَهُ اللَّهُ مِنَ
الْبَلِيَا الثَّلَاثِ: الْجُنُونِ، وَالْجُدَامِ، وَالْبَرَصِ
فَإِذَا بَلَغَ خَمْسِينَ سَنَةً، خَفَّفَ اللَّهُ عَنْهُ الْحِسَابَ؛
فَإِذَا بَلَغَ سِتِّينَ سَنَةً، رَزَقَهُ اللَّهُ الْإِنَابَةَ إِلَيْهِ لِمَا
يُحِبُّ؛ وَإِذَا بَلَغَ سَبْعِينَ سَنَةً، أَحَبَّهُ أَهْلُ
السَّمَاءِ؛ فَإِذَا بَلَغَ ثَمَانِينَ سَنَةً، أَثْبَتَ اللَّهُ لَهُ

³ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.217, no:13303; Ebû Ya'lä, *Müsned*, c.VI, s.351, no:3678; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.III, s.71, no:1034; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.280, no:6341; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.668, no:42659; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.447, no:1579.

حَسَنَاتِهِ وَمَحَاسِنَاتِهِ ، فَإِذَا بَلَغَ تِسْعِينَ سَنَةً ،

غَفَرَ اللَّهُ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَمَا تَأَخَّرَ ،

وَشَفَعَ فِي أَهْلِ بَيْتِهِ ؛ وَ نَادَاهُ مُنَادٍ

مِنَ السَّمَاءِ ، هَذَا أَسِيرُ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ

(ع . خط . عن أنس)

RE. 38/2 (Izâ belağâ'l-abdü erbaîne seneten, emmenehu'llàhu mine'l-belâyâ es-selâsi: El-cünûn, ve'l-cüzzâm ve'l-beras; feizâ beleğâ hamsîne seneten, haffefa'llàhu anhü'l-hisâb; feizâ beleğâ sittîne seneten, razekahu'llàhu'l-inâbete ileyhi limâ yuhibbü; ve izâ beleğâ seb'îne seneten, ehabbehû ehlü's-semâi; feizâ belağâ semânîne seneten, esbeta'llàhu lehû hasenâtihi, ve mahâ seyyiâtihi; feizâ belağâ tis'îne seneten, gafera'llàhu lehû mâ tekaddeme min zenbihî ve mâ teahhara, ve şefea fî ehli beytihi; ve nâdâhü münâdin mine's-semâi: Hâzâ esîru'llâhi fi'l-ardı)

Bu yaşların insanlar üzerinde çok değeri var. Meselâ 15 yaşındaki bir delikanlı, 25 yaşındaki bir delikanlı, 35 yaşındaki bir delikanlı henüz nefsine mağluptur; o gençliğinin esareti altında ne yaptığını pek bilmez haldedir. Onun için, peygamberlere peygamberlik hep 40 yaşından sonra gelmiştir; bir İsâ AS müstesnâ... Ötekiler hep 40 yaşından sonra gelmiştir.

Binâen aleyh, (*İzâ belağâ'l-abdü erbaîne seneten*) “Bir insan 40 yaşına girdi miydi, (*emmenehu'llàhu mine'l-belâyâ es-selâsi: El-cünûn, ve'l-cüzzâm ve'l-beras*) Allah onu delilik dedikleri, cüzzam dedikleri, baras dedikleri üç belâdan emin kılar, bu hastalıklardan sâlim olur.”

(*Feizâ beleğâ hamsîne seneten*) “Eğer bu insan 50 yaşına kadar yaşarsa, (*haffefa'llàhu anhü'l-hisâb*) Allah-u Teâlâ onun kıyamet gününde hesabını hafif kılar. (*Feizâ beleğâ sittîne seneten*) Altmış yaşına vardığı zaman, (*razekahu'llàhu'l-inâbete ileyhi limâ yuhibbü*) Allah-u Teâlâ ona tevbe nasip eder, artık içinden gelir tevbe, başkasının nasihat etmesine filan lüzum kalmaz.”

Bu daha evvel başlar ya, Hz. Ömer'e de her gün bir nasihatçı gelirmiş, ona nasihat edermiş. Hz. Ömer'in nasihate ihtiyacı yok ama, işte “Halife oldum, reisicumhur oldum!” diye nefsi kabarmasın diye, ondan dolayı geliyor, ona nasihat ediyor.

Bir gün saçında ağarma hasıl olmuş, beyazlık gelmiş, bu zaman gelince demiş ki:

“—Sen gelme artık. Vâiz bana geldi, saçım ağırdı artık. sana ihtiyacım yok bu bana yeter artık.” demiş.

Binâen aleyh insanın saçı ağarmaya başladığı vakitte hâlâ akli başına gelmediyse, onun hali çok zordur.

(*Ve izâ beleğâ seb'îne seneten*) “Yetmiş yaşına geldiği vakitte, (*ehabbehû ehlü's-semâi*) “Gökteki mahlûklar, ki meleklerdir, onu severler artık. (*Feizâ belağâ semânîne seneten*) Eğer seksen yaşını bulabildiyse, (*esbeta'llâhu lehû hasenâtihi*) Allah onun hasenâtını ibkâ eder, (*ve mahâ seyyiâtihi*) seyyiatlarını da siler.”

Seksen senedir Allah'a secde ediyor, namaz kılıyor, kulluk ediyor; beşeriyet itibariyle çeşitli hataları vardır, işte Cenâb-ı Hak bunun seksen senelik ömründeki ibadetinden dolayı seyyiâtını siliveriyor, mahvediyor. Onun için çok yaşamaya dikkat etmeli, Allah'ın size takdiri ama, insan da çok yaşamasını istemeli!

(*Feizâ belağâ tis'îne seneten*) “Eğer doksana erişebilirse, (*gafera'llâhu lehû mâ tekaddeme min zenbihî ve mâ teahhara*) Allah onun geçmişindeki ve gelecekteki günahlarını mağfiret eder, hiç günahsız kalır. (*Ve şefea fî ehli beytihi*) Ehl-i beytine şefaath eder.”

Burada yalnız şefaath eder diyor ama başka yerde,”O doksanlık adama dört yüz kişiye kadar şefaath hakkı verilir.” diyor. Yâni yaşımız doksanı bulursa bu devlete de erişeceğiz.

Dua edelim de birbirimize, Allah hayırlı çok uzun ömürler versin cümlemize...

(*Ve nâdâhü münâdin mine's-semâi*) “Gökten bir münâdi şöyle nidâ eder: (*Hâzâ esîru'llâhi fi'l-ardı*) Bu kul dünyada Allah'ın esiridir!” Artık yeryüzünde Allah'ın esiri olarıktan, günahlardan âzâde olarak yaşar.

c. Çocuk Yedi Yaşına Gelince Namazı Emredin!

İbn-i Ebî Şeybe, Sebre ibn-i Ma'bed RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

إِذَا بَلَغَ الْغُلَامُ سَبْعَ سِنِينَ، فَأْمُرُوهُ بِالصَّلَاةِ؛
فَإِذَا بَلَغَ عَشْرًا، فَاضْرِبُوهُ عَلَيْهَا

(ش. عن سبرة بن معبد)

RE. 38/3 (*İzâ belağ'a'l-gulâmü seb'a sinîne, fe'mürûhu bi's-salâti, feizâ beleğ'a aşran, fa'dribûhü aleyhâ.*)

(*İzâ belağ'a'l-gulâmü seb'a sinîne*) “Çocuk yedi yaşına eriştiği vakitte, (*fe'mürûhu bi's-salâti*) ona namazla emrediniz.”

Memur değildir, çünkü daha ona farz değildir ama onu alıştıırma bakımından eğer erkekse; “Haydi bakalım oğlum!” diye onu elinden tutar camiye getirirsin yahut evde kılarken, “Gel sen de bakalım, namazı beraber kılalım!” diye ona emredersin, alışsın. (*Feizâ belağ'a aşran*) “On yaşına geldiği vakitte, (*fa'dribûhü aleyhâ*) eğer kılmazsa, onu te'dib edin!”

⁴ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.404, no:15375; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VII, s.115, no:6548; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.I, s.347, no:3500; Sebre ibn-i Ma'bed RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XVI, s.441, no:45333; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.449, no:1580.

Tabii burada kusurlar hepimizde pek çok. Çocuklarımızı bu İslâm terbiyesi üzerine yetiştirmekte hep gaflet içerisindeyiz.

Allah cümlemizin muîni olsun...

d. Su Birikintisinin Hükümü

Ahmed ibn-i Hanbel, İbn-i Hibbân, Hâkim ve İbn-i Ebî Şeybe Abdullah ibn-i Ömer RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

إِذَا بَلَغَ الْمَاءُ قُلَّتَيْنِ، لَمْ يَحْمِلِ الْخَبَثَ

(حم. الشافعي. ش. د. د. ت. ن. ح. ب. قط. ك. ق. عن ابن عمر، وفيه أحاديث كثيرة)

RE. 38/4 (*İzâ belağ'a'l-mâü kulleteyni, lem yahmili'l-habese.*) (*İzâ belağ'a'l-mâü kulleteyni*) “Su iki kulleye ulaşınca, yâni 500 okka dedikleri ağırlıkta, çoklukta olunca, (*lem yahmili'l-habese*) bu su pislik kabul etmez, pislik taşımaz.” buyrulmuş.

İmam-ı Şâfii'nin görüşü budur. Bazı havuzlardan insanlar abdest alırlar, yıkanır, girerler, çıkarlar, biz de deriz ki:

“—Nasıl oluyor da bunu yapıyorlar?”

⁵ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.134, no:510; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.IV, s.57, no:1249; Hâkim, *müstedrek*, c.I, s.225, no:459; Taberî, *Tehzîbü'l-Âsâr*, c.VII, s.199, no:2307; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.I, s.21, no:15; Dârimî, *Sünen*, c.I, s.202, no:731; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.I, s.144, no:1537; Tahâvî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.VI, s.131, no:2210; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IX, s.396, no:26658; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.450, no:1585.

Evet o su, o havuzdaki su eğer o kadar (500 okka) miktarda ise, o pislik kabul etmez artık. Onda abdest alınabilir. İnsanlar her tarafına yığılır, herkes abdestini alır.

Bizim mezhebimizde de bir havuz 10x10 arşın ebadında [45-50 metrekare], bir karış derinliğinde de suyu olursa, ondan insanlar abdest alır, *Havz-ı kebîr* addederler. Havz-ı kebîr de pislik kabul etmez.

Meselâ, bizim Bursa kaplıcalarındaki havuzlar gibi. Onun içerisinde akmasa bile o sudan abdest alınır. Halbuki akardır, daha güzel olur.

e. Binaları Çok Yüksek Yapmayın!

Ebû Nuaym Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

إِذَا بَنَى الرَّجُلُ سَبْعَةَ أَوْ تِسْعَةَ أَذْرُعٍ نَادَاهُ

مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ: أَيَّنَ

تَذَهَبُ بِهِ يَا أَفْسَقَ الْفَاسِقِينَ

(حل. عن أنس لاه)

⁶ Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.III, s.75; Sehâvî, *Makâsîdü'l-Hasene*, c.I, s.636, no:1092; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Keşfü'l-Hafâ, c.II, s.237, no:2424; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.458, no:1595.

RE. 38/6 (*İzâ bena'r-raculü seb'ate ev tis'ate ezruin, nâdâhü münâdin mine's-semâi: Eyne tezhebü bihî yâ efseka'l-fâsikîn!*)

Cenâb-ı Peygamber SAS'in bize merhameti çok. Bize merhameti çok olduğundan, bizim dünyaya meyl ü muhabbetimizi istemiyor. Meyl ü muhabbetimizi istemediğinden dolayı bizi bu şekilde uyarıyor.

Bir insanın tabii eve ihtiyacı var, ev bir ihtiyaçtır. “Dünyada mekân, âhirette iman.” derler ya, bu ihtiyaçtır yani. Mutlaka Arabistan'da da olsa ihtiyaç, burada da ihtiyaçtır. Bir adam kalabalığına göre başını sokacak, yağmurdan soğuktan kendini koruyacak bir binaya ihtiyacı var. Bazıları kalabalık aile olur ona çok odalı daha geniş bir yer lazım, bazısı daha az olur.

(*İzâ bena'r-raculü seb'ate ev tis'ate ezruin*)
Bir kimsenin yaptığı eve yedi veya dokuz arşın yüksekliğinde ise, (*nâdâhü münâdin mine's-semâi*) semâden bir münâdi ona şöyle seslenir:

‘—Ey fâsıkların fâsıkı! Nereye gidiyorsun? Bu kadar yükseğe çıkmakta ne mâna var?’”

Bir kat üç metre diyorlar. İki katlı olursa, altı metre olur meselâ, kâfi bir insana. E üç kat, beş kat olursa?

Ama herkesin bir katı olur başka, o bir kat bir kattır. Ama bir adamın beş katı olursa, on katı olursa, gökten bir münadi ona şöyle seslenir:

(*Eyne tezhebü bihî yâ efseka'l-fâsikîn!*)
“Ey fasıkların fasıkı, nereye gidiyorsun sen, göklere kadar mı kalkacaksın?”

Bu kadar vâridata ihtiyacın yok! Çünkü bak, ölüm arkamızda geziyor bizim. Binâen aleyh çok vâridat gelecek; beş kat evden, on kat evden 1000'er liradan alsa, on bin lira aylık alacak bir insan, o on bin lirayla müreffeh bir hayat sürecektir. İstikbali bu evlerindedir. Allah'a olan bağlılığı kesilmiş, gönlü malına bağlanmış. Binâen aleyh o malından geleceğine güvenerek: "—Eh ben rahat yaşarım; Allah verse de olur, vermese de olur." demeye başlar

Allah affetsin...

Onun için Rasûl-i Ekrem böyle fazla binaya ehemmiyet vermemiştir, lüzum da yoktur demiş. Bir kat kendine mahsus yeter, diğerini millet namına harca! Topla, birikir; fabrikalar kurun, işler yapın, başka şeyler yapın! Binalara harcamayın paraları...

f. Tevbe Edenin Günahları Unutturulur

İbn-i Asâkir Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁷

إِذَا تَابَ الْعَبْدُ، أَنْسَى اللَّهُ الْحَفْظَةَ ذُنُوبَهُ
وَأَنْسَى ذَلِكَ جَوَارِحَهُ، وَمَعَالِمَهُ
مِنَ الْأَرْضِ، حَتَّى يَلْقَى اللَّهَ وَلَيْسَ عَلَيْهِ
شَاهِدٌ مِنَ اللَّهِ بِذَنْبٍ

(كر. عن أنس)

RE. 38/7 (*İzâ tâbe'l-abdü, ensa'llàhu'l-hafazate zünûbehû, ve ensâ zâlike cevârihahû, ve meàlimehû mine'l-ardı, hattâ yelka'llàhe ve leyse aleyhi şâhidün mina'llàhi bi-zenbin.*)

Hepimiz hatalı insanlarız. Hatalarımızdan kurtulmanın da imkânı yok; her gün biri biter, biri başlar.

(*İzâ tâbe'l-abdü*) “Bir insan tevbekâr olduğu vakitte, tevbe etti tevbekâr oldu mu; (*ensa'llàhu'l-hafazate zünûbehû*) bizim günahlarımızı yazan meleklerimiz var, defterler de var ellerinde... Biz hakiki bir tevbe yapınca, Cenâb-ı Hak bizim bu günahlarımızı o meleklerle unutturur.”

(*Ve ensâ zâlike cevârihahû*) “Ellere de unutturur, ayaklara da unutturur.” Meselâ ayaklarıyla kötü bir yere gitmiş, eliyle kötü bir iş yapmış; o ayaklara da, o ele de unutturur. “Bir daha yapmayacağım yâ Rabbi!” dedi, bu tevbesine karşı unutturur.

(*Ve meàlimehû mine'l-ardı*) “İşte bir yerde günah işledi, o yere de unutturur.” Çünkü o yaptığı yer de şehadet edecek, yaptığı âzâlar da şehadet edecek. O şehadete meydan kalmamak için, vaktiyle tevbe ederse, Cenâb-ı Hak o yere de unutturuyor, o âzâlara da unutturuyor ki, (*hattâ yelka'llàhe ve leyse aleyhi şâhidün mina'llàhi bi-zenbin*) huzûr-u rabbi'l-âlemîne vardığında günahı sebebiyle aleyhine şahitlik yapacak kimse kalmasın!”

⁷ İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XIV, s.17; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.209, no:10179; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.461, no:1601.

g. Cihadı Terk Etmenin Zararı

Ebû Dâvud Abdullah ibn-i Ömer RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁸

إِذَا تَبَايَعْتُمْ بِالْعِينَةِ ، وَأَخَذْتُمْ أَذْنَابَ الْبَقَرِ ،
وَرَضِيْتُمْ بِالزَّرْعِ وَتَرَكْتُمْ الْجِهَادَ
سَلَّطَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ ذُلًّا ، لَا يَنْزِعُهُ
حَتَّى تَرْجِعُوا إِلَى دِينِكُمْ

(د. عن ابن عمر)

RE. 38/9 (*İzâ tebâya'tüm bi'l-îneti, ve ehaztüm eznâbe'l-bakari, ve radîtüm bi'z-zer'i, ve terektümü'l-cihâde, selleta'llàhu aleyküm züllem, lâ yenziuhû hattâ terciù ilâ dîniküm.*)

(*İzâ tebâya'tüm bi'l-îneti*) “İne alışverişi yaptığınız zaman...”

Bu memleketimizde eskiden beri süren bir âdettir. Faizden korkar insanlar, faiz yapmayayım, almayayım diyerekten. Malı var

⁸ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.IX, s.325, no:3003; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.V, s.316, no:10484; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.248, no:5887; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.III, s.328, no:2417; Dûlâbî, *el-Künâ ve'l-Esmâ'*, c.V, s.71, no:1090; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.V, s.361; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.V, s.209; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.283, no:10503; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.462, no:1603.

meselâ, bu malı satar karşısındaki adama...
Ondan ödünç para istiyor. O ödünç parayı
veremiyor, faizle de veremiyor.

Veremeyince;

“—Bunu sana satayım!” diyor.

“—Kaç paraya satarsın?”

“—Bin lira...”

Veresiye alıyor adam bunu, “Pekiye kabul
ettim!” diyor, bin liraya alıyor.

Sonra?

“—Benim buna ihtiyacım yok diyor, ben bunu
ne yapayım, bunun bana lüzumu yok, bana
para lazım. Bunu ben sana satayım!” diyor.

“—E sat!..”

“—Kaça alırsın?”

“—Peşin beş yüze alırım.”

“—Canım bine sattın şimdi ya?”

“—Beş yüz liradan fazla da veremem!” diyor.

Beş yüze alıyor. Adam 500 lira borçlu oluyor ve
bu 500 lirayı ödemek mecburiyetinde. Ortada
bir alınan para yok, bir alışveriş var, o kadar.
Îne diyerekten buna diyorlar. Bu kötü bir âdet.

Ekseriyetle faizden kurtuluyorum diyerekten
böyle hilelere kaçmışlar, bu hile caiz değil.
“Böyle hileli îne alışverişi yaptığınız zaman...”

(*Ve ehaztüm eznâbe'l-bakari*) “Sığırların
kuyruğuna yapıştığınız zaman...”

Bundan sonra hayvanın peşine düşüyor, işi çiftçilikle yâni. Kulağından tutacak öküzü, işletecek. (*Ve radîtum bi'z-zer'i*) “Ekiyor, biçiyor. Ekip biçmek; ağaç, meyva, mahsul yetiştirmek, o bana yeter diyor.”

(*Ve terektümü'l-cihâde*) “Cihadı da terk ettiğiniz zaman...” “Cihadı terk ediyorsunuz, ziraatle yahut ticaretle geçiminizi

temin ediyorsunuz; bir de bu hileli alışverişi yapıyorsunuz. (*Sellata'llâhü aleyküm zülle*) O zaman Allah-u Teâlâ size bir zillet, bir hakaret musallat kılar. (*Lâ yenziuhû hattâ terciù ilâ dînüküm*) Dininize dönmedikçe bu zillet ve hakareten kurtulamazsınız.”

Altınlar yığılsa memleketinize, yer gök altın kesilse sizin için, dininize dönmedikçe bu zilletten kendinizi kurtarmaya imkân yoktur. Yani faizi bırakın, hileyi bırakın! Ziraat yapın, ticaret de yapın ama cihadı bırakmayın! Kazancınızı cihad yollarında harcamak için gayret gösterin.

Dün bir mektup geldi bize, Pakistanlıların bir grupları var, o gruplarından yazmışlar ki:

“—Cihad farzdır. Bunu her mü'minin hiç olmazsa senede 40 gün evinden ayrılaraktan veya kendisine daha fazla zaman ayırarak bu cihada iştirak etmeli. Evinden ayrılmalı, çoluğundan çocuğundan ayrılmalı, işinden gücünden ayrılmalı, başka memleketlerdeki insanların halleriyle hallenmeli, onları görmeli, bakmalı, bir şeyler anlamalı öğrenmeli!” diyorlar.

Hiç olmazsa, bu bizim hac mevsimindeki o fadâil de kâfidir; hem hacca gidersin, hem o kadar insanlarla orada görüşür konuşur anlaşırsın, bir şeyler öğrenirsin. Bu memleketindeki huyları da bırakırsın, unutursun bu 40 gün içerisinde, çok faydaları vardır.

Cihad şimdi her gün olmuyor. Şimdi hiç birinizin cihad gördüğü yok, ta vaktiyle olmuş bitmiş. Cihad için de [insanın] her gün hazırlanması lazım. İki cihad var; birisi düşmanla cihad. O nâdirattan olur, o umumidir, kolaydır. Askere alırlar, binlerce asker, yemesi içmesi onlarla beraber, düğün bayram gibidir. Düşmanla cihad düğün bayram gibidir. Fakat nefsiyle uğraşmak, nefsiyle cihad en büyük bir cihaddır, en zoru da odur, tek başınadır.

Tek başına nefsini ezmeye çalışacaksın, nefsini adam etmeye çalışacaksın, onu haksızlıklardan, fenalıklardan, günahlardan sıyırmaya çalışacaksın, iyi bir insan olmaya çalışacaksın. Çünkü, Peygamber SAS, bir hadis-i şerifinde buyuruyor ki:⁹

أَكْثَرُ مَا يُدْخِلُ النَّاسَ الْجَنَّةَ

تَقْوَى اللَّهِ وَحُسْنُ الْخُلُقِ

(حم.خ. فى الأدب، ت.ه.ك. حب.هب. عن أبى هريرة)

RE. 80/3 (*Ekseru mâ yüdhilü'n-nâse'l-cennete takva'llâhi ve hüsnü'l-huluk.*) “İnsanları ekseriyetle cennete sokacak şey takvâdır ve ahlâk-ı hasenedir.”

Takvâ ve ahlâk-ı hasene, insanlarda çarşıdan pazardan alsak kolaycacık ama alınmaz ki! Ne takvâ alınır ne de ahlâk-ı hasene alınır. Bunlar bir mücahedenin neticesinde elde edilir.

Kıbrıs'ı bize verirler miydi orada gidip dövüşmeseydik?

“—Burası bizim malımızdı ya, verin burasını.” desek kim dinlerdi bizim sözümüzü? Ama silahların, cihadın karşısında alınmış oldu, bitirmiş olduk o işi.

İşte insanlarda da ahlâk-ı hasenelerin, takvâların husûlü için bir cihad lazım; aç duracaksın, çoluğunu çocuğunu bırakacaksın, memleket dışarılarına gideceksin, huyunu düzeltmeye çalışacaksın.

Peygamber SAS Efendimiz bir başka hadîs-i şerifinde buyuruyor ki:¹⁰

أَكْثَرُ مَا يُدْخِلُ النَّاسَ النَّارَ الْأَجْوَفَانَ

⁹ Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.363, no:2004; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.442, no:9694; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.224, no:476; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.108, no:289, 294; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.360, no:7919; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.324, no:2474; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.235, no:4914; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.II, s.137, no:1050; Tahâvî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.IX, s.470, no:3787; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *el-Vera'*, c.I, s.93, no:135; Abdullah ibn-i Mübârek, *Zühd*, c.I, s.379, no:1073; Ramhürmüzî, *Emsâlü'l-Hadîs*, c.I, s.159, no:132; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.VIII, s.470; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.60, no:2340; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VI, s.311; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XVI, s.141, no:44071; *Câmiü'l-Ehadîs*, c.V, s.357, no:4283.

الفَمُّ، وَالْفَرْجُ

(حم.خ. في الأدب، ت.ه.ك.حب.هب. عن أبي هريرة)

(*Ekseru mâ yüdhilü'n-nâse'n-nâre el-ecvefân*)
“Ekseriyetle insanları iki boşluk cehenneme sokar.” buyuruyor Peygamber Efendimiz: (*El-femü*) “İki dudağı arası, yâni dili...” Bu dili iyi kullanamamakla lisanın afetleri, felâketleri başlarına çöküyor; oradan cehenneme düşüyorlar.

(*Ve'l-fercü*) “Bir de iki bacağı arası...” İki bacağı arası sözünden maksat da tenasül cihazı; onun da esiri oluyorlar, onun peşinden koşuyorlar, oradan günaha girip cehenneme düşüyorlar.

Gevezeliğe alışmış, kötü sözlere alışmış, e bunu kolaycacık bırakmak mümkün değildir.

Onun için, “Gerek düşmanlarla döğüşte, gerek kendi nefsini ıslahta bu cihadı terk edersen, öyle bir zillet yakalar ki seni, o zilletten kendini kurtaramazsın, tâ dine dönmedikçe...”

¹⁰ Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.363, no:2004; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.442, no:9694; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.224, no:476; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.108, no:289, 294; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.360, no:7919; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.324, no:2474; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.235, no:4914; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.137, no:1050; Tahavî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.IX, s.470, no:3787; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *el-Vera'*, c.I, s.93, no:135; Abdullah ibn-i Mübârek, *Zühd*, c.I, s.379, no:1073; Ramhürmüzî, *Emsâlü'l-Hadîs*, c.I, s.159, no:132; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.VIII, s.470; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.60, no:2340; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VI, s.311; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XVI, s.141, no:44071; *Câmiü'l-Ehadîs*, c.V, s.357, no:4283; RE. 80/3.

Dinin de sana emrediyor ki, mü'min ü muvahhid nefsiyle mücahede edecek.

İşte Ramazan geliyor, yemeden içmeden kesiliyoruz ama cihadımız cihad değildir. Çünkü gece kalkıyoruz mükemmel karnımızı doyuruyoruz. E iftarlık da hazır. Eh yememiz içmemiz, yatmamız kalkmamız yerinde... Hiçbir zarar gördüğümüz de yok. Uzun günlere rast gelirse çalışan adamlar için biraz zor olur. Onun da kolayı var, öğlene kadar çalışırsın öğlenden sonra bırakırsın işini, o da kolaycacık olur ama nefislerle mücahede kolay bir şey değildir. Yalnız başına olunca da daha çok zor olur.

Onun için, nasıl olursa olsun cihadı terk etmeyeceksin, yolunu da öğren! Harp de kolay oluyor mu?

Harbin de birçok usülleri vardır, o usülleri bilemezsen harp yine harp olmaz; dövüşürsün, ölürsün, gidersin gürültüye vesselâm, bir faydası da olmaz. Ama usüllerini bileceksin.

Onun için nefisle mücahedenin de usülleri vardır. O usüllere riayet etmeden, "Ben mücahede-i nefis edeceğim, aç durayım!" derken deli olur çıkarsın ortaya vesselam.

Allah kusurlarımızı affetsin...

Nefsi Allah yaratmış hepiniz biliyorsunuz. Nefsi Allah yaratmış, o bizimle beraber, o bizim bineğimizdir. Yani onu çok aç bırakırsak, üstüne bindiğimiz vakitte bizi taşımaz, onu ne bizi taşıyamayacak hale getireceğiz ne de azıtacak bir halde bırakacağız, ikisinin ortası.

Yani sözümüzü dinleyecek bir hale getirmek lazım nefisleri.

Onun için nefsi yarattığı vakitte Allah-u Teâlâ sordu ona:

“–Sen kimsin, ben kimim?” dedi.

O nefis hiçbir zaman, “Sen Allah’sın, ben bir kulum!” demedi, o benliğini iddia etti. Sonra Allah-u Teâlâ onu terbiye ede ede;

“–Sen Rabbim’sin, ben de mahlûkunum.” dedi ama terbiyeden sonra dedi.

Binâen aleyh biz de o terbiyeyi görmedikçe, nefsimiz böyle ayakta benlik davasındadır, “Ben benim!” der başka şey tanımaz. Okumakla hakkından gelemezsin bu işin. Ancak bunun çaresi açlıkla sabırdır.

Bu nefs-i emmâre dedikleri nefis, tüm peygamberler bile onlardan Cenâb-ı Hakk’a sığınmış:

إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي

(يوسف: ٥٣)

(*Inne'n-nefse leemmâretün bi's-sûi illâ mâ rahime rabbî*) “Nefis insana olanca şiddetiyle kötülüğü emreder, ancak Rabbimin rahmetiyle lütfedip korudukları müstesna...” (Yusuf, 12/53) buyrulmuş.

Nefis her zaman kötülükle emreder. Namaz kılıyorsan, bıraktırır, “Birazdan kılarırsın!” der, “Gece kılarırsın!” der. “Camiye gideceğine

şimdi bak misafir geldi, işin de var, haydi evde kılıver!” der, camiden alıkor, cemaatten alıkor, şuradan alıkor buradan alıkor; senin her hayrına mâni olmaya çalışır. Onun için en evvela ıslah edilecek şey nefistir.

Nefsin ilk mertebesine *emmâre* mertebesi diyorlar ki, tam gâvurluk mertebesidir. Yola gelmez, edepsiz bir varlıktır. İslah olunca levvâmelîğe döner, ondan sonra mülhemelîğe döner. Ondan sonra mutmainnelîğe döner ki, işte o zaman insan olmak kabiliyetine haiz olur, takvâ kendisine gelir, ahlâkı da güzelleşir; herkes de ondan istifade eder.

h. Cenaze Kabrine Konmadan Oturmayın!

Müslim, Hâkim ve Tahâvî Ebû Saîd el-Hudrî RA’dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹¹

إِذَا تَبَعْتُمُ الْجَنَازَةَ، فَلَا تَجْلِسُوا حَتَّى تُوَضَّعَ

(م.ك. والطحاوی عن أبي سعيد)

¹¹ Müslim, *Sahîh*, c.V, s.63, no:1591; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.VIII, s.453, no:2759; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.37, no:11346; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.26, no:6665; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.388, no:1159; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.508, no:1317; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.III, s.61; Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı İsfahan*, c.III, s.161, no:743; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.271, no:1056; Tahâvî, *Tehzîbü'l-Âsâr*, c.II, s.294, no:244; Ebû Saîd el-Hudrî RA’dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.593, no:42341; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.462, no:1604.

RE. 38/10 (*İze't-teba'tümü'l-cenâzete, felâ teclisû hattâ tûdaa*) (*İze't-teba'tümü'l-cenâzete*) “Cenazelere gittiğinizde, cenazeleri götürdüğünüz vakitte, (*felâ teclisû hattâ tûdaa*) cenaze kabrine konuncaya kadar oturmayın!”

Şimdi cenazeleri götürmek de kolay, arabaya biniyoruz gelin götürür gibi cenaze götürüyoruz. Omuzunda cenaze taşımak mı var artık? Halbuki her adımına bir günah-ı kebîre affoluyor.

Cenazeyi götürdüğümüz vakitte mezarlığa koyunca, hemen oturmamalı; o yerine konuncaya kadar ayakta durmalı.

Yerine konur, üstü örtülür, ondan sonra herkes oturur, okunan Kur'an'ları dinler.

i. Esnerken Elinizi Ağzınıza Kapayın!

Buhârî, Müslim, Ebû Dâvud, Ahmed ib-i Hanbel ve İbn-i Hibbân Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz bize bir edep öğretiyor:¹²

إِذَا تَشَاءَبَ أَحَدُكُمْ، فَلْيَضَعْ يَدَهُ عَلَى فِئِهِ، وَلَا

يَعْوَى، فَإِنَّ الشَّيْطَانَ يَدْخُلُ مَعَ التَّثَاؤُبِ

(حم.خ.م.د.حب.وعبد بن حميد عن أبي سعيد)

RE. 38/11 (*İzâ tesâebe ehadüküm, felyeda'yedehû alâ fîhi, ve lâ ya'vî, feinne's-şeytâne yedhulü mea't-tesâüb*)

Tabii insana zaman zaman esnemeler geliyor. (*İzâ tesâebe ehadüküm*,) “Size böyle bir esneme geldiği zaman, (*felyeda’ yedehû alâ fîhi*) elinizi ağzınıza tutun da, (*ve lâ ya’vî*) kendinizi âleme maskara yapmayın!” buyrulmuş.

(*Feinne’ş-şeytâne yedhulü mea’t-tesâüb*) “Çünkü bu ağzınızı açıp esnediğiniz vakitte şeytan oradan ağzınıza giriverir.”

Bize bir edep, terbiye tavsiyesi.

j. Hapşırırken Sesinizi Yükseltmeyin!

Beyhakî ve Deylemî Ubâde ibn-i Sâmit, Şeddâd ibn-i Evs ve Vâsile ibn-i Eska’ RA’dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹³

إِذَا تَجَشَّأَ أَحَدُكُمْ أَوْ عَطَسَ ، فَلَا يَرْفَعُ
بِهِمَا الصَّوْتَ ؛ فَإِنَّ الشَّيْطَانَ يُحِبُّ

¹² Tirmizî, *Sünen*, c.IX, s.402, no:2670; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.III, s.232, no:958; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.93, no:11907; Begavî, *Şerhü’s- Süneh*, c.VI, s.214; Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.II, s.390, no:1162; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.285, no:909; Abdürrezzak, *Musannef*, c.II, s.270, no:3325; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.I, s.307, no:1212; Hatîb-i Bağdâdî, *el-Müttefik ve’l- Müfterik*, c.I, s.94, no:639 Ebû Saîd el-Hudrî RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.IX, s.162, no:25535; *Câmiü’l-Ehâdis*, c.II, s.463, no:1606.

¹³ Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.VII, s.32, no:9355; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LXV, s.372; Ubâde ibn-i Sâmit, Şeddâd ibn-i Evs ve Vâsile ibn-i Eska’ RA’dan.

Deylemî, *Müsned’l-Firdevs*, c.I, s.309, no:1224; Ubâde ibn-i Sâmit RA’dan.

أَنْ يَرْفَعَ بِهِمَا الصَّوْتِ

(هـب . والديلمى عن عبادة ، وشداد ، وواثلة)

RE. 38/12 (*Izâ teceşşee ehadüküm ev atasa, felâ yerfa' bihime's- savte; feinne'şeytâne yuhibbu, en yerfea bihime's-savte.*)

(*Izâ teceşşee ehadüküm ev atasa felâ yerfa' bihime's-savte*) “Sizden birisi genirdiğinde veya aksırdığında sesini yükseltmesin! (*Feinne'şeytâne yuhibbu, en yerfea bihime's-savte*) Zira şeytan böyle durumlarda sesin yükselmesinden hoşlanır.

Gerek aksırmak, gerek de ööö diye şöyle bir geçirmek geldiği vakitte sesinizi çıkartmamaya çalışın!

“—Hapşu!..” diye bazen çok kuvvetle aksıranlar olur yanındaki insanı bayağı ürkütür.

Ha bunlar iyi şeyler değildir. Çünkü Cenâb-ı Peygamber bunlardan da bizi men ediyor ki, edebe riayetle hapşuralım!

Tabii insanın elinden de gelmez, bazen böyle geçirmesi lazım gelir yahut hapşu demesi lazım gelir; ama edebe riayet edip yaparsanız zararı olmaz.

k. Zalim İdareci İçin Okunacak Dua

Taberânî Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁴

إِذَا تَخَوَّفَ أَحَدُكُمْ السُّلْطَانَ، فَلْيَقُلْ اللَّهُمَّ

رَبِّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ، وَرَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ،
كُنْ لِي جَارًا مِنْ شَرِّ فُلَانِ بْنِ فُلَانٍ، وَشَرِّ
الْجِنِّ، وَالْإِنْسِ، وَأَتْبَاعِهِمْ أَنْ يَفْرُطَ عَلَيَّ أَحَدٌ
مِنْهُمْ، عَزَّ جَارُكَ، وَجَلَّ ثَنَاؤُكَ، وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ

(طب . عن ابن مسعود)

RE. 38/13 (*İzâ tehavvefe ehadekümü's-sultànü felyekul: Allàhümme rabbe's-semâvâti's-seb'i, ve rabbe'l-arşi'l-azîm, kün lî câren min şerri fülâni'bni fülânin, ve şerri'l-cinni, ve'l-insi, ve etbâihim en yefruta aleyye ehadün minhüm, azze câruke, ve celle senâüke, ve lâ ilâhe gayrük.*)

(*İzâ tehavvefe ehadekümü's-sultànü felyekul*)
Birinizi idarecilerden birisi korkutursa, o zaman şöyle desin:

(*Allàhümme rabbe's-semâvâti's-seb'i, ve rabbe'l-arşi'l-azîm*) “Yedi kat göklerin ve Arş-ı Azim’in Rabbi olan Allah’ım! (*Kün lî câren min şerri fülâni'bni fülânin*) Beni filan oğlu filanın

¹⁴ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.X, s.15, no:9795; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.198, no:17135; Taberânî, *Dua*, c.I, s.322, no:1056; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.117, no:3413; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.467, no:1612.

şerrinden, (ve şerri'l-cinni, ve'l-insi, ve etbâihim) cin ve insanların ve onlara uyanların şerrinden berî eyle; (en yefruta aleyye ehadün minhüm) onların herhangi birinin benim üzerime yapacağı taşkınlıktan beni koru. (Azze câruke) Senin koruduğun kimse aziz olur. (Ve celle senâüke) Seni senâ etmek ne yücedir. (Ve lâ ilâhe gayrük) Senden başka ilâh yoktur.”

O zaman, Allah Celle ve A'lâ seni onların şerrinden muhafaza eder.

I. Ana-Babaya Dua Etmenin Önemi

Hâkim ve Deylemî, Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁵

إِذَا تَرَكَ الْعَبْدُ الدُّعَاءَ لِلْوَالِدَيْنِ، فَإِنَّهُ

يَنْقَطِعُ عَنْهُ الرِّزْقَ

(ك. فى التاريخ، والديلمى عن أنس)

RE. 39/1 (*İzâ tereke'l-abdü'd-duàe li'l-vâlideyni, feinnehû yenkatiu anhü'r-rizka.*)

(*İzâ tereke'l-abdü'd-duàe li'l-vâlideyni*) “Kul, anne ve babası için dua etmeyi terk ettiği zaman, (*feinnehû yenkatiu anhü'r-rizka*) ondan rızık kesilir.”

¹⁵ *Kenzü'l-Ummâl*, c.XVI, s.482, no:45556; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.468, no:1614.

Analarımız babalarımız hepimizin var el-hamdü lillah. Bu analarımıza babalarımıza vazifelerimizin başında gelen şeyin birisi, beş vakit namazın arkasından onların afv ü mağfiretini Cenâb-ı Hak'tan istemek... Dünyada sağ iseler; “Yâ Rabbi! Onların ömürlerini uzun et, vücutlarına âfiyet ver!” diyerekten dua etmek... Bunu yapmadığımız takdirde, yani ana babamıza dua etmediğimiz takdirde bizden rızık kesilir.

Bu rızık iki türlüdür; birisine rızık-ı maddî, birisine de rızık-ı mânevî derler. Rızık-ı maddî, yiyeceğimiz içeceğimiz şeyler; manevî rızıklar da gönüllere gelen füyûzât-ı ilâhîyedir. Gönüllere gelecek füyûzât-ı ilâhîyeye mâni olur bunlar. Gelmez sana füyûzat... Ne kadar tesbih çekersen çek, ne kadar ne okursan oku senin feyzin kesilmiştir. Yani ırmaktan değirmene gelen su başka tarafa gidiyor, değirmene su gelmez artık. Değirmene su gelmeyince çark nasıl dönmez, buğdaylar öğütülmez, un olmazsa, senin de mâneviyatın gelmez senden de hayır olmaz artık.

Suyu gelmeyen değirmen neye döner? Hiçbir şeye benzemez. İşte onun için, mânevî rızıklar gelmeyince insan susuz değirmene döner.

Onun için ana babaya son derece hürmet saygı göstermek vazifemiz olduğu gibi, ayrıca da onlar hakkında hayır dualar etmek; sağ iseler işte sıhhatlerine afiyetlerine, ölmüşlerse onların da mağfireti için Cenâb-ı Hak'tan beş vakit namazda dua etmek vazifelerimizin başında gelir.

m. Müslüman Evlenince Şeytan Feryad Eder

Ebû Ya'lâ Câbir RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁶

إِذَا تَزَوَّجَ أَحَدُكُمْ عَجَّ شَيْطَانُهُ، يَقُولُ
يَا وَيْلَهُ، عَصَمَ ابْنُ آدَمَ مِنِّي ثَلَاثَ دِينِهِ

(ع. عن جابر)

RE. 39/2 (*İzâ tezevece ehadüküm, acce şeytânühû, yekülü: Yâ veylehû, asame'bne âdeme minnî sülüse dînihî.*)

(*İzâ tezevece ehadüküm*) “Sizden biri evlendiği zaman, (*acce şeytânühû*) onun şeytanı sesini yükseltir, (*yekülü*) ve şöyle der: (*Yâ veylehû, asame'bne âdeme minnî sülüse dînihî*) Eyvah, bu Ademoğlu dininin üçte birini benden korudu.”

Cenâb-ı Hak bizi yaratırken çift yaratmış; erkekli, kadınlı. Kadın erkeğe, erkek de kadına muhtaçtır. Binâen aleyh vakti olur, takati olur da evlenmezse, ona sâlihlik adını vermek caiz değil, sâlih bir insan olamaz o. Ne kadar sofu meşrep olursa olsun, evlenmeyen insanlar sâlih bir insan olamaz.

¹⁶ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.309, no:1222; Ebû Hüreyre RA'dan. Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.IV, s.37, no:2041; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XVI, s.278, no:44454; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.470, no:1618.

“–Niçin?”

Cenâb-ı Hakk'ın insanlara verdiği bir şehvet vardır ki, doğar doğmaz anasının memesini arar. O şehveti veren Allah'tır Celle ve A'lâ. O şehvetle memeyi aradığı gibi, yetiştiği, kemale geldiği vakitte de erkek kısmı kadını arayacaktır. Evlenmediği takdirde çeşitli günahlara girer. Büyüklü küçüklü çeşitli günahlara girer ve bu günahlardan kendisini kurtarmasına da imkân olmaz.

Binâen aleyh evlendiği vakitte, (*acce şeytânühû*) şeytan kıyameti koparır:

“–Eyvah, yandım!” diye. Neden?

“–Bu benden kurtardı yakasını... Bu benden yakasını kurtardı.” diyerek feryâd ü figân eder. (*Asame'bne âdeme minnî sülüse dînihî*)

“Ademoğlu dininin üçte birini benden korudu, kurtardı benim elimden.” der.

n. Yeni Gelin İçin Bereket Duası

Taberânî ve İbn-i Asâkir, Akîl ibn-i Ebû Tâlib RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁷

إِذَا تَزَوَّجَ أَحَدُكُمْ، فَلْيَقُلْ لَهُ:

بَارَكَ اللَّهُ لَكَ، وَبَارَكَ عَلَيْكَ

(طب. كز. والحارث، عن عقيل بن أبي طالب)

RE. 39/3 (*İzâ tezevvece ehadüküm, felyekul lehû: Bâreke'llâhu leke, ve bâreke aleyke.*)

(*İzâ tezevvece ehadüküm*) “Sizden birisi evlendiği zaman, (*fe lyekül lehû*) ona şöyle desin: (*Bâreke'llâhü leke, ve bâreke aleyk*)

Allah sana mübarek eylesin ve bereket ihsan eylesin!”

Onun için bir kimsenin evlendiğini gördüğünüz vakitte ona; (*Bâreke'llâhü leke ve bâreke aleyke*) “Hanımın sana mübarek olsun, sen de ona mübarek ol!” deyin!

“—Allah ömürlerinizi mübareklikle, hayırlarla geçirsin!” diyerekten güzel güzel dualar edin!

Aynı mevzuda başka bir hadis-i şerif. İbn-i Adiy Hz. Ömer RA'dan rivayet etmiş.

¹⁷ Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.271, no:1011; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.VI, s.29, no:1819; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.381, no:8944; Beyhakî, *Sünenü'l- Kübrâ*, c.VII, s.148, no:13619; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.IX, s.359, no:4052; Ebû Hüreyre RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.451, no:15778; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.180, no:2173; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.IV, s.329, no:17498; Abdürrezzak, *Musannef*, c.VI, s.189, no:10457; İbn-i Esir, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.780; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XI, s.42, no:5720; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XLI, s.5; Ebü'ş-Şeyh, *Tabakâtü'l-Muhaddisîn*, c.II, s.124, no:433; Akîl ibn-i Ebî Tâlib RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.128, no:18328; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.II, s.470, no:1619.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁸

إِذَا تَزَوَّجَ أَحَدُكُمْ، أَوْ اشْتَرَى جَارِيَةً،
أَوْ فَرَسًا، أَوْ خَادِمًا، فَلْيَضَعْ يَدَهُ عَلَى
نَاصِيَتِهَا، فَلْيَدْعُ بِالْبَرَكَاتِ

(عد. عن عمر)

RE. 39/4 (*İzâ tezevvece ehadüküm, evi'şterâ câriyeten, ev feresen, ev hâdimen, felyeda' yedehû alâ nâsiyetihâ, felyed'u bi'l-bereketi.*)

(*İzâ tezevvece ehadüküm*) “Sizden birisi evlendiğinde, (*evi'şterâ câriyeten, ev feresen, ev hâdimen*) veya bir cariye, at veya hizmetçi satın aldığıında, (*felyeda' yedehû alâ nâsiyetihâ*) elini onun alını üzerine koysun, (*felyed'u bi'l-bereketi*) ve bereketli olması için dua etsin.”

“—Yâ Rabbi! Ben bunun bana hayrını isterim. Bu insanın, bu hayvanın bana şerri dokunmasın; hayırlarını isterim yâ Rabbi!” diyerekten buna benzer bir dua edecek.

o. Kadınla Dini İçin Evlenen Kimse

Deylemî ve İbn-i Asâkir Abdullah ibn-i Abbas RA'dan rivayet etmişler.

¹⁸ İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.V, s.261; Hz. Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.420, no:41658; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.469, no:1615.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁹

إِذَا تَزَوَّجَ الرَّجُلُ الْمَرْأَةَ لِدِينِهَا وَجَمَالِهَا،

كَانَ فِيهَا سِدَادٌ مِنْ عَوَزٍ

(الشيرازى عن على؛ الشيرازى والديلمى عن ابن عباس)

RE. 39/5 (*İzâ tezevvece'r-racülü'l-mer'ete li-dînihâ ve cemâlihâ, kâne fîha sidâdün min avezin.*)

(*İzâ tezevvece'r-racülü'l-mer'ete li-dînihâ*)
“Adam bir kadınla dini için evlendiği zaman...”
Dindar bir hanımdır, namazını kılar, mesturedir.
(*Ve cemâlihâ*) “Bir de güzelliği için evlendiği zaman...”
Güzelliği de var çünkü güzellik de bir nimettir. (*Kâne fîha sidâdün min avezin*)
“Bunda onun için ihtiyaçtan kurtulma vardır. Yerinde bir iş yapmış olur.”

Güzel olmazsa, nefse hoş gelmeyen bir şey olursa, insanın gözü yine dışarıya kaçır. Gözünün dışarıya kaçmaması için bu sefer güzelliği de var dini de varsa, bununla evlendiği takdirde yakasını kurtarmış olur, dünyada da ahirette de rahat eder.

¹⁹ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.294, no:1158; İbn-i Asâkir, *Târih-i*

Dimaşk, c.XXXIII, s.294; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XVI, s.289, no:44520; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.472, no:1623.

p. Teşehhüdde Okunacak Dua

Neseî, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²⁰

إِذَا تَشَهَّدَ أَحَدُكُمْ فَلْيَتَعَوَّذْ مِنْ أَرْبَعٍ : مِنْ
عَذَابِ جَهَنَّمَ ، وَعَذَابِ الْقَبْرِ ، وَفِتْنَةِ الْمَحْيَا
وَالْمَمَاتِ ، وَمِنْ شَرِّ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ ؛
ثُمَّ يَدْعُوا لِنَفْسِهِ بِمَا بَدَأَ لَهُ

(ن. عن أبي هريرة)

²⁰ Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.I, s.389, no:1233; Ebû Hüreyre RA'dan.

Lafız farkıyla: Müslim, *Sahîh*, c.I, s.412, no:588; Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.277, no:5514; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.258, no:2342; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.I, s.356, no:721; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.715, no:1955; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.154, no:2702; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.463, no:7953; Taberânî, *Dua*, c.I, s.199, no:620; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LIII, s.295; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.50, no:2288; Ebû Hüreyre RA'dan.

Ebû Dâvud, *Sünen*, c.I, s.323, no:984; Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.524, no:3494; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1262, no:3840; İmam Mâlik, *Muvatta* (Rivâyet-i Yahyâ), c.I, s.215, no:501; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.242, no:2168; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.III, s.280, no:999; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.241, no:694; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XI, s.29, no:10939; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.304, no:1021; Taberânî, *Dua*, c.I, s.198, no:619; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.VII, s.371; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.30; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Câmiü'l-Ehâdîs, c.II, s.475, no:1629.

RE. 39/7 (*İzâ teşehhede ehadüküm felyeteavvez min erbain: Min azâbi cehenneme, ve azâbi'l-kabri, ve fitneti'l-mahyâ ve'l- memâti, ve min şerri'l-mesîhi'd-deccâl; sümme yed'ù li-nefsihî bimâ bedâ lehû.*)

Namazın sonunda oturuyoruz *Ettahiyâtü* okuyoruz ya, Efendimiz diyor ki: (*İzâ teşehhede ehadüküm felyeteavvez min erbain*) “Sizden birisi *Ettahiyâtü*'ye oturduğu vakitte dört şeyden Allah'a sığınsın.”

Birincisi; (*Min azâbi cehenneme* “Cehennem azabından Allah'a sığınsın.”

İkincisi; (*Ve azâbi'l-kabri*) “Kabrin azabından da Allah'a sığınsın.”

Üçüncüsü; (*Ve fitneti'l-mahyâ ve'l-memâti*) “Hayatın ve ölümün da fitnelerinden Allah'a sığınsın.”

Dördüncüsü; (*Ve min şerri'l-mesîhi'd-deccâl*) “Mesihî Deccal'ın şerrinden de Allah'a sığınsın.”

(*Sümme yed'ù li-nefsihî bimâ bedâ lehû*) “Ondan sonra nefsi için neler diyecekse desin, neler isteyecekse istesin. Ama evvelâ bu dört şeyi söylesin!”

Birisi cehennem azabı; Allah cümlemizi muhafaza buyursun...

Cehennem denince Kur'ân-ı Azîmüştân'da “Nâr” diyerekten her zaman okuyoruz. Cehennem adıyla da var. Ateş... Bunun azabından dünyada da ahirette de Allah-u Teâlâ hepimizi muhafaza buyursun...

Bunun için beş vakit namazın içerisinde; “Yâ Rabbi, bizi cehennemden azabından muhafaza eyle, emin eyle!” diye dua etmeliyiz.

Ahlâksız bir insan, kötülüklerle mülevves bir insanın yeri elbette cehennem olacak. Binâen aleyh; “Cehenneme girmemek için benim ahlakımın güzel olmasını, kulluğumun da güzel olmasını bana nasib et!” diye dua edelim.

(*Ve azâbi'l-kabri*) “İkincisi de kabir azabıdır.” Kabir azabı mühim bir azaptır. Allah muhafaza etsin...

Buna çok kimselerin aklı ermez. Binâen aleyh bu âhîret âlemdir; dünya âlemi bitmiş âhîret âlemi başlamıştır. Bu âhîret âleminde ilk beş tane sorgu vardır, bu sorgulardan dolayı biz de cevap vermek mecburiyetindeyiz. Bu cevapları veremediğimiz takdirde azap muhakkak.

Nasıl olur?

Nasıl olacağını bilmem, yalnız bir tanesini size söyleyeyim: Bir zât ölmüş, melekler gelmişler dövüyorlar, demiş ki:

“—Beni neden dövüyorsunuz? Ben namazımı kılardım orucumu tutardım, elimden geldiği kadar fakir fukaraya yardım ederdim. Neden dövüyorsunuz, hakkınız ne?” diye sormuş,

Ha bakınız çok ince bir mesele. Demişler ki:

“—Bir zalim bir mazlumu dövüyordu. Sen de oradan geçiyordun. O zalime, ‘Neden dövüyorsun bu adamı?’ diye engel olmadın, mazluma yardımcı olmadın. ‘Bana ne?’ deyip geçtin. İşte onun için dövüyoruz.” demişler.

Birisi de sidiğe dikkat etmiyormuş. Üstü başı sidikleniyor dikkat etmiyor, onunla namazını da kılıyormuş. Buna dikkat etmediği için, birisi de öyle azap ediliyor.

Bu azâb-ı kabir muhakkak olacak ama orada ki azap dünyadaki azaba benzemez.

Yatakta yatıyoruz, hiç uykuda korkmadın mı sen? Uykuda korku görmedin mi hiç? Ne var, döven mi vardı seni, sopalı mı vardı yanında? Hiç kimse yok ama bakıyorsun ter içerisinde uyanıyor insan, titriyor korkudan, ay ay ay diyerekten... Bazen çıldıranlar da oluyor, Allah esirgeye...

“—Neden korktun, hiç kimse yok burada seni korkutacak?”

Ama o ruhî bir korku, nasıl dünyadayken sabit oluyorsa, ki uyku da ölümün bir eşidir. Uyduktan sonra yatağımızda rahat yatıyoruz. Nereden geldi bu tesir de bize böyle korkular veriyor, bazen de sevinçler veriyor? Sevinçler verince güzel ama korkular verilince güzel olmuyor.

Bu korku nereden geliyor?

İşte bu korku nereden geliyorsa, o kabirdeki azap da oradan gelecek. Onun için Allah-u Teâlâ cümlemizi muhafaza etsin de âhiret korku ve azaplarına düşürmesin...

Çünkü İslâm ancak gayba iman ile tamam olur. İnsan gayba inanmadıkça müslüman olamaz. Halbuki Allah’a imanda gayba iman da vardır.

Gayb dediğimiz, adı gaybdır ama gayb demek biraz müşkil bir şey oluyor. Çünkü Allah-u Teâlâ bize bir göz vermiş, bir de feraset vermiş, idrak kabiliyetini vermiş. Hiç mektebe gitmesen, hiç okumuş olmasan, hiç kimseyle de temasın olmasa, senin bu gözünle şu kâinatı gördüğün vakitte Allah'ı tanıman lazım!

Bakar ki insan yıldızlarıyla, yerleriyle, gökleriyle, etrafıyla hudutsuz bir sema... Düşünür insan, düşünmesiyle Allah'ı pekâlâ bulur. Allah'ı pekâlâ bulur başka kitap okumaya, vaaz dinlemeye, nasihat dinlemeye lüzum da yoktur. Mütefekkir bir insan, ibretli bir insan kâinata bakınca, kâinat kitabından okuyunca, “Allah... Lâ ilâhe illa'llah... Muhammedün rasûlü'llah...” demek mecburiyetinde kalır.

Onun için, gözlere çok dikkat etmeli, onun bakışlarına riayet etmeli, ibret nazarıyla bakmalı her şeye ki, SAS'in de burada buyurduğu gibi cehennem azabından, kabir azabından, dünya ve âhîret fitnelerinden Allah'a sığınmak lazım ki, her gün gözümüzün önündedir, bunları söylemeye de lüzum yok.

Binâen aleyh, bir de Deccal denilen bir Mesih var, bu da ayrı bir fitnedir.

Deccal diyerekten, bizim hani kalp paralarımız vardır ya kalp para; altın diye altın suyuna bular onu, tanımayan bilmeyen zavallılara;

“—Beşi birlik, altın beşibirlik. Sıkıldım mıkıldım, işte bunu ucuz vereceğim.” diyerekten satar.

Ama kalp paradır, bakırdır yani. Bakırın üzerine altını, altın suyunu koymuş satar.

Deccal odur ki kendisini müslüman gösterir, insan gösterir, hayırlı bir adam gösterir; halbuki kurdun kurdu, şeytanın şeytanıdır. İçi başka dışı başkadır, buna Deccal derler işte.

“—Bu Deccal’dan, Deccal’ın şerrinden de sana sığıyorum.”

Çok kimse vardır ki, kalp parayı bilemez. Onu ancak kuyumcu bilir. Altının altın olup olmadığını kuyumcu bilir. Kuyumcu olmadıkça sen de aldanırsın, ben de aldanırım. İnsanı tanımak da kolay bir şey değil. Altını tanıyamazsan, insanı nasıl tanıyacaksın?

İnsanı tanımak için insanda ferasetin olması, idrakın olması lazım ki; “Yahu bu yol iyi yol değil, bu adam iyi adam değil!” diyebilsin anlayabilsin onu. Anlayamayınca, bu Deccal’ın arkasından gider.

r. İlim Öğrenmenin Mükâfâtı

Deylemî Ebû Zerr-i Gıfârî RA’dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²¹

إِذَا تَعَلَّمْتَ بَابًا مِنَ الْعِلْمِ، كَانَ خَيْرًا لَكَ مِنْ
أَنْ تُصَلِّيَ أَلْفَ رَكْعَةٍ تَطَوُّعًا مُتَقَبَّلَةً؛ وَإِذَا عَلَّمْتَ
النَّاسَ، عَمِلَ بِهِ أَوْ لَمْ يُعْمَلْ بِهِ، فَهُوَ خَيْرٌ
لَكَ مِنْ أَلْفِ رَكْعَةٍ تُصَلِّيَهَا تَطَوُّعًا مُتَقَبَّلَةً

(الدیلمی عن أبی ذر)

RE. 39/8 (*İzâ teallemtê bâben mine'l-ilmî, kâne hayren leke min en tûsalliye elfe rek'ate tatavvuan mütekabbeleten; ve izâ allemte'n-nâse umile bihî ev lem yu'mel bihî, fehüve hayrun leke min elfi rek'atin tûsallîhâ tatavvuan mütekabbeleten.*)

(*İzâ teallemtê bâben mine'l-ilmî*) “Sen ilimden bir bölüm öğrendin mi; ilimden bir parça, bir bölüm, bir kısım; kitaptan bir bâb öğrendin mi, (*kâne hayren leke min en tûsalliye elfe rek'ate tatavvuan mütekabbeleten*) bu senin için farz olmayan, sevap kazanmak için nafîle olarak kıldığın bin rekât makbul namazdan daha sevaplı olur, daha hayırlı olur.”

Çünkü idraklerin gelişiminin ilme ihtiyacı var. Şimdi biz kâinata baktık da Allah'ı anladık ama kâfi değil bu. Onun gelişmesi lazım, gelişmesi için de ilme ihtiyacımız var. Ha baktık, bu mülkün sahibi var. Çünkü şu cami, işte basit, dört duvardan, bir kubbeden ibaret... Birisi gelse dese ki, “Bu tabiatın eseridir.” Hiç inanan olur mu?

“—Bu tabiatın eseridir; işte vaktiyle rüzgar esmiş, kar yağmış, taş yağmış, böyle olmuş.” deseler, inanan bir adam bulabilir misiniz?

²¹ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.278, no:1084; İbn-i Şâhin, *et-Tergîb fî Fadâilî'l-A'mâl*, c.I, s.244, no:219; Ebû Zerri'l-Gıfârî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.163, no:28848; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.II, s.482, no:1642.

Deli bile inanmaz! Bu ufacık caminin bir adam tarafından yapıldığına aklımız erer de şu koca kâinatın sahipsiz olduğuna kim hüküm verebilir? Koskoca kâinat...

Sen bir ev, hatta başındaki takke bile “Tabiatın eseridir.” deseler, ufacık bir şey işte, inanır mısın? Buna inanmayan insan, “Bu varlık tabiatın eseridir” dedikleri vakitte inanıyorsa, deliden daha bir delidir o...

Onun için ilme ihtiyacımız var. Anladık, göklerin sahibi, yerlerin sahibi Allah... Bakıyoruz bunlar sahipsiz değil, anladık ama bunu geliştirmek için ilme ihtiyacımız var. Bundan dolayı, ilimden bir bab öğrenmek, bir mesele-i dîniye öğrenmek, nafîle olarak bin rekât namaz kılmaktan daha hayırlıdır

(*Ve izâ allemte'n-nâse*) “Bu bildiğini bir de halka öğretmeye girişersen; anlatırsan, öğretirsen; (*umile bihî ev lem yu'mel bihî*) ister onunla amel etsinler, isterse etmesinler; ister uygulasınlar, ister uygulamasınlar; sen öğrettin mi öğrettin... (*Fehüve hayrun leke min elfi rek'atin tüsallîhâ tatavvuan mütekabbeleten*) Öğrettinse, bu senin için makbul nafîle bin rekât namaz kılmandan daha hayırlıdır.”

Binâen aleyh bununla hepimiz mükellefiz. Bir taraftan öğreneceğiz diğer taraftan da öğretmeye çalışacağız. İşte Pakistanlıların da yaptıkları iş bu; bir taraftan öğreniyorlar, diğer taraftan da bilmeyenlere öğretmeye çalışmak. Onun için insan memleket memleket

gezer, komşu komşu gezer, halbuki bizim komşularımızdan da haberimiz yok. Evimizin yanındaki komşudan haberimiz yok! Ne o komşuya gidiyoruz, gidip de; “Ne yapıyorsun komşu, hatırın nasıl? İyi misin kötü müsün?” demeye tenezzül de etmiyoruz; ne o bize gelir ne biz ona gideriz.

Senelerce otururuz evimizde komşumuzdan haberimiz yok, böyle Müslümanlık mı olur? Allah cümlemizi affetsin...

s. Ahir Zamanda İyilerin Ölmesi

Ramhürmüzî Ebû Hüreyre RA’dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz şöyle buyuruyor:²²

إِذَا تَقَارَبَ الزَّمَانُ انْتَقَى الْمَوْتُ خِيَارَ أُمَّتِي
كَمَا يَنْتَقَى أَحَدُكُمْ خِيَارَ الرُّطْبِ مِنَ الطَّبَقِ

(الرامهرمزي في الأمثال عن أبي هريرة)

RE. 39/10 (*İzâ takàrebe’z-zemânü’nteka’l-mevtü hıyâre ümmetî, kemâ yentakî ehadüküm hıyâre’r-rutabi mine’t-tabak.*)

(*İzâ takàrebe’z-zemânü*) “Zaman yakınlaştığında...”

“–Zaman nereye yakınlaştığında?”

²² Kudâî, *Müsnedü’ş-Şihab*, c.II, s.299, no:1404; Ramhürmüzî, *el-Emsâl*, c.I, s.100, no:94; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.I, s.323, no:1279; Ebû Hüreyre RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.XIV, s.228, no:38506; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.II, s.486, no:1651.

Dünyanın bozulmasına yakınlaştığında... İşler kıyametin kopacağına yaklaştığı zaman, artık dünyanın sonu geldiği zaman, (*inteka'l-mevtü hıyâre ümmetî*) ölüm ümmetimin hayırlılarını seçer. (*Kemâ yentakî ehadüküm hıyâre'r-rutabi mine't-tabak*) Sizden birinizin tabağından güzel hurmaları seçip seçip yemesi gibi, tabaktan olgununu alması gibi, Azrail AS de âhir zamanda insanların iyisini seçer, alır. İyiler ölür, kötüler kalır.”

Allah cümlemize hayırlı ömürler versin...

Bir de şu abdestimizin fadâili var, onu okuyayım!

t. Abdest Alırken Günahlar Affolur

Taberânî Ebû Ümâme el-Bâhilî RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz Hazretleri diyor ki:²³

إِذَا تَمَضَّضَ أَحَدُكُمْ، حَطَّ مَا أَصَابَ بِفِيهِ؛

وَإِذَا غَسَلَ وَجْهَهُ، حَطَّ مَا أَصَابَ بِوَجْهِهِ، وَإِذَا

غَسَلَ يَدَيْهِ حَطَّ مَا أَصَابَ بِيَدَيْهِ؛ وَإِذَا مَسَحَ

بِرَأْسِهِ تَنَاسَرَتْ خَطَايَاهُ مِنْ أُصُولِ الشَّعْرِ،

وَإِذَا غَسَلَ قَدَمَيْهِ حَطَّ مَا أَصَابَ بِرِجْلَيْهِ

(طب. عن أبي أمامة)

RE. 39/12 (*İzâ temadmeda ehadüküm, hutta mâ esâbe bi-fîhi ve izâ gasele vecchê, hutta mâ esâbe bi-vechihî; ve izâ gasele yedeyhi, hutta mâ esâbe bi-yedeyhi; ve izâ meseha bi-re'sihî, tenâseret hatâyâhu min usûli'ş-şa'ri; ve izâ gasele kademeyhi, hutta mâ esâbe bi-ricleyhi.*)

(*İzâ temadmada ehadüküm*) “Sizden biriniz abdest alırken, ağzına su alıp çalkaladığı zaman, (*hutta mâ esâbe bi-fîhi*) ağızıyla işlemiş olduğu günahları affolunur, hepsi silinir gider.”

(*Ve izâ gasele vecchê*) “Yüzünü yıkamaya başladı, yüzünü yıkarken, (*hutta mâ esâbe bi-vechihî*) yüzüyle yapılmış ne gibi hataları, kusurları varsa onlar da silinir.”

(*Ve izâ gasele yedeyhi*) “İki elini, kollarını yıkadığı zaman, (*hutta mâ esâbe bi-yedeyhi*) elleriyle, kollarıyla yapmış olduğu hatalar silinir. (*Ve izâ meseha bi-re'sihî*) Başını mesh ettiği zaman, (*tenâseret hatâyâhu min usûli'ş-şa'ri*) bu saçların diplerinden hataları dökülür gider. (*Ve izâ gasele kadameyhi*) Ayaklarını yıkadığı zaman, (*hutta mâ esâbe bi-ricleyhi*) ayaklarından hataları dökülür gider.”

²³ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.251, no:7983; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.I, s.516, no:1123; Ebû Ümâme el-Bâhilî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IX, s.288, no:26045; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.489, no:1656.

Bir insan abdest aldı mı hiçbir günahı kalmaz, tertemiz olur, yalnız bir şart ile: Abdest alırken, “Niyet ettim senin rızan için abdest almaya yâ Rabbi, *Bi’smi’llâhi’r-rahmâni’r-rahîm.*” diyerek, abdest dualarını okuyarak abdest almak şartıyla...

Böyle abdest alırsa hiçbir günahı kalmaz, günah-ı sagâir dedikleri ufak günahların hepsi dökülür. Cenâb-ı Hakk’ın huzuruna günahsız olarak çıkar. Ağacın yaprakları kuruduğu vakitte nasıl dökülüyorsa, o adamın üstünden de günahlar böyle dökülür.

Fakat besmelesiz, hemen abdest alıverdiyse, yıkandıysa; böyle abdesti abdesttir ama yalnız abdest âzâları temiz olur, vücudun diğer kısımları temiz olmaz. Vücudun her tarafının temiz olması için, abdest alırken niyetle etmesi, besmeleyle başlaması ve abdest dualarını okuması gerekir.

u. Abdesti Güzel Almanın Mükâfatı

Taberânî ve Ukaylî Übâde ibn-i Sâmit RA’dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²⁴

²⁴ Taberânî, *Müsnedü’ş-Şâmiyyîn*, c.I, s.239, no:427; Ukaylî, *Duafâ*, c.I, s.360, no:208; Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.II, s.304, no:2734; Şâşî, *Müsned*, c.III, s.492, no:1225; Ubâde ibn-i Sâmit RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.VII, s.317, no:19053; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.II, s.499, no:1674.

إِذَا تَوَضَّأَ الْعَبْدُ، فَأَحْسَنَ الْوُضُوءَ، ثُمَّ قَامَ إِلَى
 الصَّلَاةِ، فَأَتَمَّ رُكُوعَهَا وَسُجُودَهَا، وَالْقِرَاءَةَ
 فِيهَا، قَالَتْ: حَفِظَكَ اللَّهُ كَمَا حَفِظْتَنِي؛
 ثُمَّ أَسْعَدَ بِهَا إِلَى السَّمَاءِ، وَلَهَا ضَوْءٌ وَنُورٌ
 وَفُتِحَتْ لَهَا أَبْوَابُ السَّمَاءِ؛ وَإِذَا لَمْ يُحْسِنِ
 الْعَبْدُ الْوُضُوءَ، وَلَمْ يُتِمَّ الرُّكُوعَ
 وَالسُّجُودَ وَالْقِرَاءَةَ فِيهَا قَالَتْ ضَيَّعَكَ اللَّهُ كَمَا
 ضَيَّعْتَنِي ثُمَّ أَسْعَدَ بِهَا إِلَى السَّمَاءِ وَعَلَيْهَا
 ظُلْمَةٌ، وَغُلِّقَتْ أَبْوَابُ السَّمَاءِ، ثُمَّ تَلَفُ
 كَمَا يُلْفُ الثَّوْبُ الْخَلِيقُ ثُمَّ يُضْرَبُ
 بِهَا وَجْهُ صَاحِبِهَا

(عق . طب . عبادة بن الصامت)

RE. 39/15 (Izâ tevaddaa'l-abdü, feahsene'l-
 vudüe, sümmè kâme ile's-salâti, feetemme
 rükûahâ ve sücûdühâ, ve'l-kırâati fîhâ, kâlet:
 Hafizake'llâhu kemâ hafiztenî; sümmè us'ide
 bihâ ile's-semâi, ve lehâ dav'un ve nûrun, ve
 fütıhet lehâ ebvâbü's-semâi;

Ve izâ lem yuhsinü'l-abdü'l-vüdûa, ve lem yütimme'r-rükûa ve's-sücûde, ve'l-kırâete fîhâ, kâlet: Dayyaake'llâhu kemâ dayya'tenî, sümme us'ide bihâ ile's-semâi ve aleyhâ zulmetün, ve gullikat ebvâbü's-semâi, sümme tüleffü kemâ yüleffü's-sevbü'l- haliku, sümme yudrabü bihâ vechü sâhibihâ.)

(İzâ tevaddaa'l-abdü) “Bir kimse abdest alır, *(feahsene'l-vudûe)* abdestini de güzelce alır; *(sümme kâme ile's-salâti)* sonra namaza kalkar, *(feetemme rükûahâ ve sücûdühâ ve'l-kırâati)* namazın rükûlarını ve secdelerini ve kıraati tam olarak yaparsa; hepsi güzel, yerinde olursa; *(kâlet)* hal diliyle namaz der ki: *(Hafizeke'llâhü kemâ hafiztenî)* ‘Sen beni muhafaza ederek, benim hakkıma riayet ederek ne güzel kıldıysan, Allah da seni böylece her türlü âfatlardan, belâlardan muhafaza etsin!’”

(Sümme us'ide bihâ ile's-semâi) “Sonra bu namaz semâya yükseltilir. Bir melek bu namazı alır, semaya çıkarır. *(Ve lehâ dav'un ve nûrun)* Bu namazda bir nur, bir ziya vardır. *(Ve fütihat lehâ ebvâbü's-semâi)* O namaz için gök kapıları açılır, kulun namazı geliyor diyerek istikbal ederler.”

İbadeti güzel yaptığı vakitte böyle olur.

(Ve izâ lem yuhsinü'l-abdü'l-vüdûa) “Kul abdestini güzel almazsa...” Abdestini alırken konuşa konuşa alıyor; hem konuşuyor, hem abdest alıyor, akli fikri başka yerlerde, böyle bir abdest aldı. *(Ve yütimme'r-rükûa ve's-sücûde,*

ve'l-kırâete fîhâ) “Rükûunu, secdelerini ve kıraatini tam yapmazsa...” Rükû ve sücûda da dikkat etmedi, *Allahu ekber* diyor hemen yatıyor, *Allahu ekber* diyor kalkıyor.

Olmadı. Geçen derste de okumuştum ya, Cenâb-ı Peygamber SAS'ın rükûda okuduklarını, rükûdan sonra okuduklarını, secdede okuduklarını, secdeden sonra oturdukları arada —biz celse diyoruz ona— o aradaki duaları çok kıymetli dualardır.

Celsedeki dua:²⁵

اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي وَارْحَمْنِي وَاجْبُرْنِي وَارْزُقْنِي
وَعَافِنِي وَاهْدِنِي وَعَافِعْنِي

(*Allâhümma'ğfirlî, ve'rhamnî, ve'cbürnî, ve'rzuknî, ve âfinî, ve'hdinî, va'fu annî*)
[Allahım beni bağışla, bana merhamet et, bana ikramda bulun, bana afiyet ver, bana rızık ihsan eyle, beni doğru yola ilet, beni affet!]

Ne güzel! Bunlar Türkçedir, yani Türkçeleşmiş kelimelerdir. Bunlar hepimizce mâlûmdur. Bu duayı okuyor, ondan sonra ikinci secdeye gidiyor. Secde duası da uzunca:²⁶

اللَّهُمَّ لَكَ سَجَدْتُ، وَبِكَ آمَنْتُ، وَلَكَ أَسْلَمْتُ
سَجَدَ وَجْهِي لِلَّذِي خَلَقَهُ وَصَوَّرَهُ، وَشَقَّ سَمْعَهُ

²⁵ Tirmizî, *Sünen*, c.I. s.478, no:262; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.III, s.16, no:724; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

وَبَصْرَهُ وَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ

(*Allâhümme leke secedtü, ve bike âmentü, ve leke eslemtü, secede vechiye li'llezî halekahû ve savverahû, ve şakka sem'ahû ve basarahû, ve tebârake'llâhu ahsenü'l-hâlikîn.*)

[Allahım, sana secde ettim, sana inandım, sana teslim oldum. Yüzüm de, kendisini yaratıp şekillendiren, ona kulağını, gözünü takana secde etmiştir. Yaratanların en güzeli olan Allah ne yücedir.]

اللَّهُمَّ سَجَدَ لَكَ سَوَادِي وَخِيَالِي ، وَآمَنَ بِكَ

فُوَادِي أَبُوءُ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ وَأَبُوءُ بِذَنْبِي

وَهَذَا مَا جَنَيْتُ عَلَى نَفْسِي فَاعْفِرْ لِي فَإِنَّهُ

لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ هَذِهِ يَدَيَّ

وَمَا جَنَيْتُ عَلَى نَفْسِي .

²⁶ Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.169, no:1290; Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.300, no:3343;

Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.417, no:649; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.III, s.346, no:1044; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.94, no:729; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.32, no:2172; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.I, s.342, no:3; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.V, s.316, no:1978; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.I, s.335, no:673; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.22, no:152; Hz. Ali RA'dan.

Neseî, *Sünen*, c.IV, s.316, no:1115; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

(*Allâhümme secede leke sevâdî ve hayâlî, ve âmene bike fuâdî, ebûu bi-ni'metike aleyye, ve ebûu bi-zenbî, ve hâzâ mâ ceneytü alâ nefsi, fağfirli feinnehû lâ yağfiru'z-zunûbe illâ ente, hâzihî yedeyye ve mâ ceneytü alâ nefsi*)²⁷

[Yâ Rabbi, sana vücudum ve hayalimle secde ettim, gönülden inandım. Üzerimdeki nimetlerini ve günahlarımı itiraf ediyorum. Kendime zulmettim. Beni affeyle... Çünkü senden başkası günahları affedemez. İşte ellerim ve kendime karşı işlediğim günahlarım.]

Bunlara dikkat etmedi, rükû sücûdu böyle gelişi güzel kıldı, kıraatine dikkat etmedi. (*Kâlet*) Namaz lisân-ı hâliyle diyor ki:

(*Dayyeake'llâh*) “Allah seni zâyî etsin!” Nasıl namaz kıldın böyle? Hâlik'ın huzurunda böyle namaz mı kılınır? Ne yaptın sen? (*Dayyaake'llâhu kemâ dayya'tenî*) “Beni zâyî ettiğin gibi, Allah da seni zayı etsin!” der. Namaz lisân-ı hâl ile onun aleyhinde konuşur.

(*Sümme us'ide bihâ ile's-semâi*) “Sonra bu namaz semâya yükseltilir.” Melekler bunu da çıkarırlar semaya... Çıkarırlar ama, (ve *aleyhâ zulmetün*) üzerinde zulmet vardır, simsiyahtır.”

²⁷ Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.322, no:2034; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.II, s.130, no:1333; Beyhakî, *Deavâtü'l-Kebîr*, c.II, s.55, no:287; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.II, s.315, no:2779; Hakîm-i Tirmizî, *Nevâdirü'l-Usûl*, c.IV, s.157; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.273; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Öteki pırıl pırıl parlıyor, bu simsiyah, zulmet içerisinde... Ama bununla beraber, (*ve gullikat ebvâbü'semâi*) semanın kapıları kapanır.”

“—Nereye gidiyor, o layık değil yukarı çıkmaya, dur bakalım!” derler, semaya da çıkarmazlar.”

(*Sümme tüleffü kemâ yüleffü's-sevbü'l-haliku*) “Ondan sonra, eski esvaplar, elbiseler nasıl bir fukaraya verilmek için dürülüyor, bohçalanıyor, onun gibi dürülür; (*sümme yudrabü bihâ vechü sâhibihâ.*) ondan sonra kıyamet gününde, ‘Senin kıldıkların bunlar mıydı? Al!’ diyerek yüzüne çarpılır.”

Allah muhafaza etsin...

Bu kadar yetsin inşallah bugün.

Allah kusurlarımızı affetsin... Tefvîkât-ı samedâniyyesine mazhar etsin... Sevdiği ve razı olduğu kullarının arasına cümlemizi kabul etsin...

v. Mevlid Kandili

Mevlid'i her zaman dinliyoruz değil mi? *Mevlid*'in başında ne diyor:

Allah adın zikredelim evvelâ;

Vâcib oldur cümle işte her kula...

Her işin başında Allah'ın adını an, her işin başında *Bismillâh* de. Evine girerken çıkarken, düşündüklerini açarken kaparken, yemeğini yerken, hatta her lokmasında bir *Bismillâh* dersен daha efdal olur.

Altında ne diyor:

Her nefeste Allah adın de müdâm;

Allah adıyla olur her iş tamam!

Her nefeste. Yani hiçbir nefesin Allah'ın zikrinden hâli olarak çıkmasının ağzından.

Her nefeste iki tane nimet var; bir girmek bir de çıkmak. Giren çıkmazsa patlarız, girmezse yine patlarız. Nefesi hem alacağız hem vereceğiz, iki nimet. İki nimeti beceremediğimiz takdirde, yani girmiyorsa yahut çıkaramıyorsa ölürüz. Binâen aleyh, şükür lazım onun için...

Her nefeste Allah adın de müdâm;

Allah adıyla olur her iş tamam!

Binâen aleyh, Allah'ın adını unutmamak için şimdi on defa da “*Lâ ilâhe illa'llah*” diyelim.

“Lâ ilâhe illa'llah”

Ne kadar “*Lâ ilâhe illa'llah*” derse desin, “*Muhammedün rasûlü'llah*” demedikçe insan müslüman olmaz.

Yere baktı göğe baktı, “Bunun sahibi Allah'tır.” dedi. Müslüman olur mu? Olmaz.

Şimdi öteki gavurlar da diyorlar;

“—Biz de ehl-i tevhidiz.” diyorlar. Masal!..

“*Lâ ilâhe illa'llah*” sözü “*Muhammedün rasûlü'llah*” ile tamam olur. “*Muhammedün rasûlü'llah*” demeyenler ehl-i tevhidden sayılmaz.

Onun için Allah cümlemizi affetsin...

Önümüzdeki hafta Cuma'yı Cumartesi'ye bağlayan gece Peygamberimiz'in doğum gecesi. Onun için Cenâb-ı Hakk'ın kulunu sevmesi bir şeye bağlı: Kulunun kendisini çok zikir etmesine bağlı... Kul Hâlık'ını ne kadar çok zikrederse Hâlık da kulunu o kadar çok sever. Peygamber SAS'e ne kadar çok salât ü selâm getirirsek Peygamber SAS'in muhabbeti de içimizde o kadar çok olur. O da bize dualar eder.

Peygamberimiz'in duasına mazhariyet ne büyük devlettir! Onun hayatındayken onun duasını alanlar neyse, bugün de yine o hayattadır, manevî bir hayatı vardır. O mânevî hayatında da yine bizim salât ü selâmlarımıza karşılık dualar eder bize, bizim iyiliğimiz, kemalimiz için iyilikler ister Cenâb-ı Hak'tan ki, müstecabtır duaları da... Ona salât ü selâmı çok ettiğimiz takdirde, biz de iyilerden oluruz. Onun için elinden gelirse Peygamber SAS'e çok salevat getir.

Hz. Ömer RA, Peygamber Efendimiz'e demiş ki;

“—Yâ Rasûlallah! Ben seni çok seviyorum ama canımdan fazla da değil.”

“—Olmadı yâ Ömer! İmanın tam iman değil. Ne zaman canından daha çok seversen, o zaman imanın tam iman olur.” demiş,

O zaman Hz. Ömer demiş ki:

“—Yâ Rasûlallah! Seni canımdan da çok seviyorum!”

“—İşte imanın şimdi tamam oldu.” demiş.

Çünkü, o olmasaydı biz müslüman olmazdık. Biz de o gâvurların bir eşi olurduk işte! Ateşe mi tapacaktık, puta mı tapacaktık, kim bilir neye tapacaktık?

E bizi o dalâlet yollarından kurtaran Cenâb-ı Peygamber'dir. Onun için Cenâb-ı Peygamber'e çok saygı göstereceğiz, hürmet göstereceğiz. Saygının, hürmetin neticesi, ona yapacağımız salât ü selâmlar ve onun için yapacağımız hayırlardır.

Şimdi *Mevlid* mutlaka *Mevlid* günü olmaz. Bu ay (*Rebîü'l-evvel* ayı) *Mevlid* ayıdır, bu ayın sonuna kadar herkes elinden geldiği kadar Cenâb-ı Peygamber'in şerefi için bir hayırlar yapar; yemekler yedirir, evine davetler yapar, *Mevlid*ler okutur, hatimler okutur, salât ü selâmlar okur. Hiçbir şey bilmezse kendisi de, (*Allâhümme salli alâ muhammedin ve alâ âli muhammed*) demesini bilmez mi ya? İşte bu da kâfidir!

O kadar geceleri radyoların başında, televizyonların başında geç saatlere kadar bu aziz ömrünü ifnâ edeceğine, yarım saat otur da Allah de, yarım saat de Peygamber Efendimiz'e salât ü selâm getir. Büyük bir nimettir.

Fakat bu radyo televizyonun başından kalkmamıza imkân yok. Hatta şunu da seyredelim de bunu da seyredelim derken saatler geçiyor, ona acımıyoruz da;

“—Rasûlüllah’a şu kadar salevat getireceğiz.” deyince;

“—Ooo!..” diyoruz.

Dün bir efendi geldi;

“—Allah yolunda başımı kurban ederim.” dedi. Oradan birisi dedi ki;

“—Biraz ders verseniz Hocaefendi buna...”

“—Ders verseniz!” deyince titremeye başladı. Dedim;

“—E sen şimdi canını vereceğinden bahsediyorsun, yarım saat bir köşede Allah demekten titremeye başladın. Nasıl şey bu?”

Dün hani bir misafirimiz vardı ya, sabahleyin namaz kıldırdı bize, Kıbrıslı... [Nâzım Kıbrısî olabilir.] O İngilizce dilini de güzel biliyor. Çünkü Kıbrıs’ta onlardan öğrenmiş sonra burada da İngilizce mektebinde okumuş. Londra’ya çok gidiyor, çok müslüman edinmiş orada, gâvurluktan dönme müslümanlar.

“—Onlar İslâm olduktan sonra besmelesiz ayaklarını adım atmazlar dışarıya. Besmelesiz bir iş de yapmazlar.” diyor.

Ama biz mirasçısıyız, dededen babadan el-hamdü li’llâh hazır bulduk bu dini. Allah’a çok şükür el-hamdu lillâh, bir müslüman memlekette cemaatimizle yaşıyoruz, büyük bir nimettir.

Allah hepimizi affetsin...

Peygamberimiz'in Mevlid gecesi için hazırlanalım.

“—Bu hazırlık için, her gece hiç olmazsa 100 salât ü selâm okuyalım!” dedim, o dedi ki: “Bin...”

Hiç olmazsa her akşam insan 1000 tane salât okumalı! Çok değil, yarım saatte okur insan 1000 taneyi:

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ

(*Allâhümme salli alâ muhammedin, ve alâ âli muhammed*)

[Allahım Hz. Muhammed'e salât eyle ve onun âline salât eyle!] Ama saygı ile, hürmet ile...

Dün Amerika'dan bir mektup geldi, mektupta Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Hazretleri'nin resmi de geldi. Amerika'da kimin eline geçmiş kim bilir, oradan bize mektupla yollamışlar resmi.

Fatih Cami'sinde iki dizi üzerine oturmuş, bembeyaz sakalıyla Kur'an okuyor.

Kur'an okurken, öyle apışıp da Kur'an okumak; salât ü selâm getirirken, apışıp da salât ü selâm getirmek; Allah derken, öyle bacaklarını uzatmak... Özü olur başka da, öyle terbiyenin dışında yapılan şeyler makbul değildir. Edebe ve terbiyeye uygun olarak yapılan zikirler ve Peygamber SAS'e okunan salât ü selâmlar makbul olur. İnşallah şefaatlerine de nail oluruz.

Allah kusurlarımızı affetsin... Tevfikât-ı samedâniyyesine mazhar etsin... Sevdiği ve razı olduğu kullarının arasına kabul etsin...

Hayat fâni, herkes geldiği gibi gidecek. Burada Allah'ını tanıyıp da gitmek en büyük devlettir. Hem tanıyalım hem de emirlerine itaat eden kullarından olalım inşallah...

Li'llâhi'l-fâtihah!

Mehmed Zâhid KOTKU

07.03.1976 - İskenderpaşa Camii

(6 Rebiü'levvel 1396)

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/ Hadis Derslerine PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü